

SETKÁVÁNÍ

Brněnský evangelický měsíčník

2019 / 4

ÚVODNÍK

Milé čtenářky, milí čtenáři,

přijměte pozvání k setkávání v brněnských evangelických sborech.

V jednom zábavním parku je kovová stěna a několik kusů (snad magnetem) připevnitelných kolejniček. Každý si může vyzkoušet poskládat dráhu, vyslat na cestu drobnou kuličku a sledovat, jak se mu soustava vydařila. Fantazii se meze nekladou. Ale pak se ukáže: Jak se síly poskládají? Nebude rychlost moc velká? Nevypadne vyslaný „poutník“ cestou z dráhy?

Sleduji spolupráci rodiče a dítěte. Několik neúspěšných pokusů, párkrát se kulička ocitne pod nohama návštěvníků. Nakonec je ale na stěně promyšlená soustava a bezvadná dráha, po které kulička docela plynule sjede dolů. Není důvod něco měnit. Ani se tu déle zdržovat.

Po chvíli ale přichází ke stěně děvčátko. Vyzkouší, že ta kdoví kým sestavená dráha docela dobře funguje, ale i tak se rozhoduje pro změnu! Nejprve pár drobných přesunů a jde se na první ostrou zkoušku. Kulička si to míří pěkně dolů, párkrát se pozastaví, pak se odrazí kousek zpátky, zpomalí a teprve na podruhé proklouzne o patro níž. Nikdy nevypadne. Dráha jako by ožila novými zvraty, je to hravé a vlastně trochu kouzelné a povedlo se to hned na poprvé. K děvčátku přichází holčička o něco menší, která na vršek stěny nedosáhne. Děvče ji bere do náruče a svou dětskou silou ji trochu zdvihá, aby si i ona mohla dráhu vyzkoušet.

Postní doba spěje k Velikonocům. Jak se skládá naše dráha? Z jakých sil, očekávání, mezer? Co jsme vzali příliš zprudka a kde jsme cestou vypadli? Je skvělé, že na to skládání, jak věříme, nejsme sami, že máme na pomoc rodiče, který vidí víc.

Ježíš přijíždí na oslátku do Jeruzaléma a dráha světa se nějak přeskládala. Půjde s trnovou korunou a bolestným zraněním. Uloží ho do hrobu a nám se zdá, že tady už tu zatoulanou kuličku pod nohama lidí nikdo ani nalézt nemůže, natož vrátit do hry. A přece se věci daly do pohybu, přece přišlo nedělní ráno, vzkříšení, smysluplně poskládané pokračování. Jako základ každému, kdo po téhle dráze Ježíšovy důvěry pustí i svůj život.

Očekáváme letošní Velikonoce asi každý trochu jinak. Někdo se těší na odpočinek, raduje se, nebo radost očekává. Někteří na ně myslíme právě ve stínu vlastních propastí, obav a výpadků. Jako celek církve neseme i smutek z bolestných kauz. Často je potřeba dráhy s odvahou a fantazií přece jen přeskládat. Je skvělé, že ani na to přeskládání, jak věříme, nejsme sami. Kristus tu bolest a nároky opravdové lásky nese a dotahuje za nás. Poskládal a poskládá to lépe. A tam, kde nedosáhneme, kéž nás svým Duchem poponese a kéž to poznáváme i při našem setkávání.

Přežeme vám požehnané dny postní i velikonoční.

Jana Hofmanová

Rodinná neděle - Na cestě do Malawi

Již tradičně se na jaře a na podzim ve sboru Brno I koná rodinná neděle. U společného stolu se sejdou všichni ti (a tentokrát nás bylo přes padesát), kteří chtějí spolu poobědvat, povykládat si a zúčastnit se odpoledního programu. Věkové rozpětí je veliké - od mimin po osmdesátníky. Výborný oběd uvařil - také již tradičně - tým bratra Goliáše a ochotné sestry upekly moučníky ke kávě.

Po obědě měly děti svůj vlastní program, který vedl Petr Malach a Jana Grombiříková, a my dospělí jsme se tak mohli v klidu soustředit na přednášku sestry farářky Katky Rybárikové. Podělila se s námi slovem i obrazem o zážitky ze své cesty do afrického Malawi. V Malawi strávila 11 dní (1.-11. května 2018).

Malawi je bývalá anglická kolonie ležící ve vnitrozemí v jihovýchodní části Afriky, která se stala samostatnou republikou v roce 1964. Úředním jazykem je angličtina, zatímco národním čičevština. Co se týče náboženského vyznání, tvoří křesťané téměř 80% populace. Křesťanství se k místnímu obyvatelstvu dostalo v 19. století, v šedesátých letech minulého století, kdy Malawi získalo samostatnost, přijíždějí do země misionáři evangelikálních církví. Sestra Rybáriková jela do Malawi s pastorem Apoštolské církve v Hustopečích panem Karlem Fridrichem, který byl v Malawi podruhé, s cestami do Afriky má ale dlouhodobé zkušenosti. Pravidelně tam jezdívá dvakrát až čtyřikrát do roka, a to na čtyři různá místa.

Většinou jezdí se stavebním týmem, který pomáhá budovat různé stavby. Tato cesta do Malawi byla výjimečná v tom, že se jednalo o vyučovací výjezd. Nejprve jeli na dva dny do vesničky Chapananga, kde žije biskup, pod jehož správou patří 15 sborů. Každému sboru přináleží sirotčinec, o který se místní komunita společně stará. Velký počet sirotek je důsledkem vysoké úmrtnosti dospělých v poměrně mladém věku. Umírají zejména na AIDS. Místní si také postavili modlitebnu, kde se scházejí k bohoslužbám a chválám. Lidé, zejména

na jihu, žijí velmi chudobně - obydlí mají zařízená pouze rohožemi a všechno se odehrává na zemi - vaří tam (na třech kamenech a třech klaccích), jí a spí. Jejich stravu tvoří především různé kaše. Jsou ale velmi pohostinní a pro hosty z bohaté části světa mají připravené postele i židle. Snahou misijního působení je, kromě zvěstování slova Božího, naučit je a ukázat jim, jak se zapojit a jak získat vlastním přičiněním prostředky pro práci sboru, zejména pak pro práci se sirotky. Sestra Rybáriková s bratrem Fridrichem věnovali místním auto, které pořídili ale až v Malawi, v autobazaru, za peníze, které přivezli sebou.

Pak se přemístili do městečka Ngabu, které je blízko hranic s Mozambikem, kde se konala konference a kam přijelo také mnoho pastorů z Mozambiku a jihu Malawi. Tato část Afriky potřebuje pomoc, změnu a rozvoj ve všech oblastech - školství, zdravotnictví, sociální práci. Když člověk vyslechne všechny tyto informace a uvidí na obrázcích či dokonce i uslyší a uvidí na videu, jak lidé na jiném kontinentě žijí, jak malinko jim musí k životu stačit a jak při tom všem dokážou být pohostinní a vlídní, tak se až stydí ne až tak za to, co sám má, ale za samozřejmost a nedostatek vděčnosti, s jakou to vše přijímá.

Marie Matoulková, údaje o cestě a foto Kateřina Rybáriková

Víkend mládeže Brno I a Brno-Židenice v Heřmanově

Říká se do třetice všeho dobrého, a tak jsme se i napotřetí vydali s mládeží na víkend na faru do Heřmanova. Tento fakt zřejmě zaznamenal i tamní kněz, neboť na něj při nedělních bohoslužbách poukázal.

Příjezd byl tradičně v pátek vlakem do Křižanova a poté autobusem směr Heřmanov. Zádrhel nastal hned při výstupu v Křižanově. Zastávka autobusu nikde. Co teď. Po prodiskutování různých možných i nemožných návrhů s mapou se rozhodlo počkat na místě, kde zastávka měla být, a doufat. I přes vsudypřítomnou tmou nás autobus naštěstí zpozoroval a cesta tak zdárně

pokračovala. Po příjezdu na faru nás čekala dovezená večeře a poté první část čtení knihy Rút, kterým nás po celý víkend provázel Jiří Gruber. Večer nakonec přijelo i kuchařské auto s nákupem a zbytkem mládežníků spolu s našimi kuchaři Dagem Popelářem a Evičkou Malachovou.

Sobotu jsme začali již tradiční snídaní - rohlíky zapečenými se slaninou a sýrem. Ti dostatečně nezbuzení si k tomu ještě udělali kávu, ti čilejší čaj. Po snídani jsme pokračovali s Rút, tentokrát s druhou kapitolou. Po krátké přestávce na kávu a čaj byl čas na program Jany Hofmanové o Ježíši a ženě u studny. Vedle rozhovoru a diskuse nad příběhem jsme se na něj měli možnost podívat i z jiných stran, například u tvoření titulních stran novin, které by o tomto příběhu psaly. Velmi povedené bylo i psaní zápisů z deníků jednotlivých postav příběhu.

V Heřmanově se mezitím konala masopustní sobota, kde se celá vesnice převlékla do kostýmů a sešla se ke slavení na návsi. To jsme si samozřejmě nechtěli nechat ujít a hned po programu jsme se šli podívat ven. Místní nás vřele přivítali koláčky a jitrnicemi, které zde nabízely milé starší dámy.

Poté následoval oběd, ke kterému byla česnečka a žebírka s rozpečeným česnekovým chlebem. Po obědě a řádném poledním klidu se šlo na výlet. Jako každý rok jsme šli navštívit poustevnu Zdislavy z Lemberka, nacházející se nedaleko od Heřmanova. Večer byla na programu poslední část knihy Rút a prostor k rozhovorům či deskovým hrám.

V neděli jsme šli do kostela, poobědvali a uklidili faru. Nakonec jsme se rozloučili s Heřmanovem a odjeli vlakem domů.

Jana Grombířková

Nejen hudební nešpor

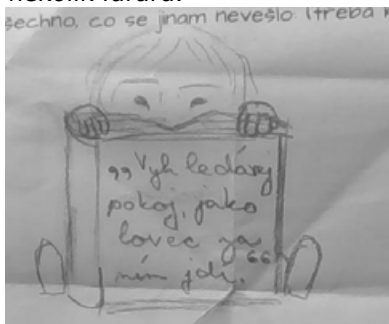
Nešpor v Blahoslavově domě měl 17. března poněkud jinou podobu než obvykle. S vlastním programem nazvaným Pírka duší při něm vystoupili herec Láry Hauser, který přednesl vybrané básně Ivana Martina Jirouse a Jána Sedala, a violoncellista Pepa Klíč, který svým nástrojem a svým hlasem přednesl básni

doprovázel. Jako kázání zazněly krátké texty Kurta Martiho, švýcarského kazatele a básníka. Velmi komorní, soustředěný program sledovalo na sedmdesát účastníků.

Martin Horák

Konfiweekend a ČloBrDo

Víkend 8. - 10. března 2019 v Blahoslavově domě byl nabitý setkáními, hrami, zpěvem, noční bojovkou po Brně, závodem ve střeleckých disciplínách na zahradě i biblickým programem a ztišením. Dvě akce během tří dnů. Živo bylo ve dne i v noci. Dík za velkou trpělivost patří místním obyvatelům. Sjelo a sešlo se přes padesát mladých lidí z různých sborů brněnského seniorátu a také několik farářů.

Program Konfiweekendu se nesl v duchu hesla roku „Vyhledávej pokoj, jako lovec za ním jdi.“ A tak jsme se snažili, lovili a lovili. Někteří však přišli s vlastním heslem, např. „s mluvením nikdy nepřestávej“ nebo „hra na klavír druhé potěší naprosto kdykoli“. Ale i různost a svéhlavost k takovým setkáním patří.

ČloBrDo aneb Člověče do Brna dojed' je tradiční maraton deskových her. Tentokrát se k němu přidal ještě maraton výroby

výtečných jednohubek, které jsme mohli ochutnat v neděli po bohoslužbách s instalací. Mňam.

Jsmo rádi, že mládež jezdí, že se osvědčuje potkávat a poznávat se napříč seniorátem.

Těšíme se zase na další setkání.

za SOM Iva Květonová, obrázek Veronika Sikstová

Instalace seniorátní farářky Ivy Květonové

V neděli 10. března byla v Blahoslavově domě v Brně uvedena do služby seniorátní farářka pro mládež Iva Květonová. Otiskujeme proslov seniora Jiřího Grubera, jímž uvedl instalační část shromáždění, a pozdrav zástupce seniorátní mládeže (SOM) Jakuba Němce.

Úvodní slovo seniora Jiřího Grubera

Milé sestry a milí bratři! Křesťanská víra nabývá v různých situacích života různé podoby. Jinak se modlí člověk nemocný a jinak zdravý. Odlišná je naděje chudého a bohatého. Ale přitom se všichni obrací k témuž Bohu, o němž věříme, že má pro každého z nás - ať zrovna prožívá radost nebo zármutek - pochopení.

V tomto smyslu prochází naše víra proměnami také s ohledem na náš věk. V dětství bývá víra bezprostřední a upřímná, v dospívání kritická a bojovná,

v dospělosti rozumná a výkonná, ve stáří vděčná a tichá, a přitom je to stále tatáž víra, která nám dává vnitřní jistotu a oporu.

Proto i církev nabízí různé typy společenství, při nichž se mohou setkávat, vzdělávat, modlit a zpívat lidé, kteří jsou si něčím blízcí, prožívají podobné situace a řeší stejné problémy. Děti se potkávají v nedělní škole, mládež ve sdružení, rodiče s malými dětmi v různých mateřských klubech, dříve narození v kavárničce. Přitom všichni tvoří jednu církev a jedno Kristovo tělo, ale proč by se občas nemohli sejít ti, kdo konají podobnou službu nebo jsou si blízcí svým věkem a otázkami.

Člověk může uvěřit v každém věku, ale o tom, jestli na dětskou víru naváže víra, která vyžaduje osobní rozhodnutí, se rozhoduje velmi často v době dospívání. V tomto období je člověk mimořádně citlivý a zranitelný, ale i plný nadšení a odvahy. Je důležité, aby se v tomto období mohli mladí lidé setkávat s podobně hledajícími, myslícími a jednajícími a v otevřeném rozhovoru s nimi si utvářet své postoje, názory a víru. Proto se osvědčilo nabízet mladým lidem v rámci církve setkávání nejen na půdě jednotlivých sborů, ale v rámci struktury, které říkáme seniorát. Tato nabídka má v brněnském seniorátu dlouhou historii, a skoro by se dalo říci slavnou tradici, protože obstála a fungovala i v dobách tuhé normalizace, kdy byla většina práce s mládeží v církvi omezována. Ale v brněnském seniorátu z Boží milosti nebyla nikdy přerušena a hojně navštěvované školky mládeže se konaly dvakrát do roka i za Husáka a Bělohoubka a mnozí z vás si je dodnes pamatují.

Ale to neznamená, že v dobách svobody bude tato práce automaticky pokračovat a dál se rozvíjet. Třicet let života ve svobodě přineslo naší mládeži tolik nových možností a příležitostí, že je naopak s podivem, že se ještě nějaké evangelické školky mládeže vůbec konají. Obstat ve svobodné konkurenci je možná ještě těžší než vydržet nějaké mírné pronásledování a zákazy.

Zatím se však práce mezi mládeží v brněnském seniorátu daří a rozvíjí. Jedna generace mládeže předává pochodeň druhé, a když srovnáme složení poradního odboru před třiceti lety s tím dnešním, najdeme v něm tatáž jména a příjmení, ale nejedná se o tytéž osoby, nýbrž o rodiče, a nyní v této práci pokračují jejich děti. Ale ani to není samozřejmé, protože víra se nedědí, ale probouzí ji Duch svatý, který vane, jak chce a kam chce.

Dnes však dochází k významnému posunu v tom smyslu, že až dosud konali tuto práci ochotní laici a kazatelé, kteří tuto službu přijali navíc ke svým ostatním povinnostem. Od podzimu minulého roku se však konvent brněnského seniorátu rozhodl povolat k této službě kazatelku, která bude mít práci s mládeží jako hlavní náplň své služby. Stala se jí sestra Iva Květonová, která bude dnes do této služby uvedena a potvrzena.

Z kázání seniorátní farářky Ivy Květonové o dobrém pastýři (Jan 10,1-10).

Dobrému pastýři nezáleží na sobě samém, ale předně na ovcích. Všimá si každé z nich. Na rozdíl od škůdců, kteří hledají jen svůj užitek a svůj prospěch, chtějí vlastnit, zotročovat a ubližovat. Však takoví se poznají podle toho, že přicházejí většinou pokradmu, postranními vchody, nebo lezou přes ohradu. Nejednají napřímo, ale záludně, jsou nečitelní a nepředvídatelní.

Kdežto pastýř chodí hlavními dveřmi, tak jak se má, nepotřebuje totiž nic skrývat ani maskovat. Jeho úmysly jsou jasné a čisté. Přijít, postarat se a vést k pastvě, ke zdroji života.

Pastýř k ovcím patří, poznávají ho po hlase. Kdežto zloděj a lupič je jim cizí, před ním utíkají.

Poznat někoho po hlase, to znamená mít už spolu něco odžito, znát se, rozumět tomu druhému. Je v tom hloubka, nějaká zkušenost. Už nejde jen o někoho, koho znám jen od vidění, ale jde o blízkost, o vztah.

A podobné je to, když pastýř zná každou ovci jménem. Se jménem je spojený konkrétní příběh, smích i slzy a taky jedinečnost, nikdo takový už na světě není.

A jak je to s Pánem Bohem? Dá se poznat podle hlasu? Z jeho slova? Z Bible?

Myslím, že právě to je víra. Svobodné rozhodnutí. Nikdo mě k víře nemůže přesvědčit, ani mi ji naordinovat. Víra je vnitřní poznání toho, kdo mi není cizí, ale kdo je mi nejbližší, a je tu vždycky pro mě, zná mě jménem, ví o mně. Zná

taky všechny mé pády, i ty nejčernější myšlenky, ví o všech zraněních, která jsem způsobila. A přesto znovu volá: „Ivo, pojď sem.“ A já smím přijít.

Přemýšlím, jak je to s lidskými pastýři.

No nejspíš nic moc. Když si vybavím třeba starozákonní příběhy, tak vlastně všichni selhali. Když se rozhlídnou, tak vidím, jak je těžké zvedat ty, kteří klopýtli, a sám neupadnout. A když se podívám na sebe? Však jsem to už říkala: své ovce mučím žizní, neznám jménem a jejich masem plním mrazáky.

Povolali jste mě ke službě farářky pro mládež a já tu službu přijala. Nevím, jak se mi bude dařit, jak ve službě obstojím. Chtěla bych být pastýřem, který o vás ví, jde s vámi kus cesty, ať je jakákoli, a umí pozvednout. Být vám lepším pastýřem než svým ovcím.

Ve všech mých pochybách mě uklidňuje, že vašim i mým dobrým pastýřem je Ježíš Kristus a já jsem jen jeho služebnice.

Pozdrav Jakuba Němce (předsedy SOM BS) pronesený při instalaci farářky pro mládež BS Ivy Květonové

Milá Ivo, milé sestry, milí bratři,

mám velkou radost. Radost, že sen se stal skutečností. Počet připravovaných akcí pro mládež stále roste a nám, seniorátnímu odboru mládeže (SOM), začínaly přerůstat přes hlavu. Inu shodli jsme se - nestačíme na to. Mládežníků je, díky Bohu, v našem seniorátu požehnaně a nám se nedostává času pro všechny. Snili jsme tedy o farářce pro mládež. A hle! Tu jest.

Milá Ivo, oba dobře víme, že práce s mládeží není kolikrát jednoduchá. Ale právě proto je o to víc nejen v naší církvi potřebná. Přeji ti, aby se ti dařilo vše, co je před tebou. Poznávání mládeže v seniorátu, studentské bohoslužby YESie a mnoho dalšího. Chceme ale, abys věděla, že na nic z toho nejsi sama. My, SOM, tobě budeme vždy po ruce a podepřeme tě, kdykoli by se ti nedostávalo sil. Přeji ti tedy hodně zdaru a těším se na ten krásný čas, který spolu při práci pro mládež strávíme. Díky.

Poznámka redakce: Až do začátku letošního roku spolupracovala s poradním odborem pro mládež v seniorátu Saša Jacobea, farářka ve sboru Brno II. V instalačním shromáždění si tuto její službu účastníci vděčně připomněli. V příštím čísle Setkávání o tom přineseme zprávu.

Za jarní seniorátní konferenci

Jarní seniorátní konference se konala v sobotu 16. března, a to společně s dalším programem nového cyklu seniorátního vzdělávání laiků; ke konferenci jsme se sešli ve staré modlitebně židenického evangelického sboru. Hostem pozvaným k tématu ekumenismus byl dr. Martin Vaňáč, vyučující na ETF UK a účastník porad poradního odboru ekumenického ČCE. V jeho přednášce jsme slyšeli o počátcích ekumenického hnutí, základních ekumenických dokumentech (např. charta oecumenica), o různých pojetích ekumény (např. o katolickém ekumenismu návratu), současných aktuálních tématech (např. možnost vzájemného vysluhování křesťanům

jiného vyznání) a také o hlavních ekumenických grémiích a svazech, jejichž je ČCE členem. Na závěr konference vyšel čas i na dotazy účastníků konference.

Martin Horák

OVOCE DUCHA

Pokoj

„Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj...“ (Ga 5,22). Jako další ovoce Ducha uvádí apoštol Pavel pokoj.

Začněme naše zamyšlení úvahou nad některými základními pojmy. Výraz *pokoj* odvodili naši slovanští předkové od staršího slova *počiti*, to znamená *odpočinout*. Pokoj pro ně tedy znamenal především především odpočinek. Proto začali

později stejným výrazem označovat také zvláštní, oddělenou místnost ve svých příbytcích, která byla k odpočinku určena: *pokoj*.

Zdá se, že pokoj tedy chápali staří Slované tak, že se předně odpočívá a nepracuje. Ostatně, podobný důraz nacházíme i u jejich chápání času, resp. dnů v týdnu. Zatímco germánské a jiné kmeny označovaly dny jmény svých božstev a zvláštní den týdne označili jménem nejvyššího boha Slunce, nebo dokonce již jako den Páně, Slované (s čestnou výjimkou Rusů) dali zvláštnímu dni název podle toho, že se při něm stalo zvykem nepracovat: *neděle*. I den po neděli charakterizovali nedělním neděláním: *ponedělí*, a zbývající dny pak už jen pojmenovali dle jejich pořadí od jedné neděle ke druhé. Vyjma soboty, které ponechali označení odvozené z hebrejštiny: *šabbat*, tj. opět odpočinutí.

Šabbat ovšem znamená mnohem více než jen nicnedělání, znamená také něčeho zanechat, ustát s běžnou pracovní činností, spočinout. Podobně jako hebrejské *šálóm*, které do češtiny obvykle překládáme již zmiňovaným slovem *pokoj*: znamená mnohem více než jen odpočinek. Znamená také neporušenost, úplnost, celistvost člověka, a v tomto smyslu dokonalost, znamená také soulad s druhými a důvěru mezi lidmi. Projevit se může jako spokojenost, zdraví, štěstí, silou k životu, dlouhověkostí, případně i vnějším blahobytem („*Vzejde setba pokoje: vinná réva vydá své plody, země svou úrodu a nebesa svou rosu*“, Za 8,12).

Abychom takového pokoje dosáhli, k tomu nám ovšem nebude stačit uplatnit své vlohy. Nebude dostačovat, ani kdybychom se sebevíc vynasnažili. Izraelci věděli, že takový *pokoj* je darem od Boha. Proto si *pokoj* také navzájem přáli - přejí si, aby Hospodin při druhém člověku *pokoj* působil. Proto je přání *pokoje* často součástí požehnání: „*Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem*“, slýcháváme i my jako vrchol áronského požehnání na konci bohoslužeb.

Na taková přání - blahopřání navazuje Kristus Ježíš, když druhým přeje pokoj. To první, co řekl svým žákům po svém vzkříšení, byla právě slova „*Pokoj vám*“. Přeje jim *šálóm* a svědek Jan, který toto setkání zachycuje, začíná chápat, že tento pokoj mezi ně přichází v Kristu. Tímto pokojem se děje naše záchrana od zlého.

Když pak apoštol Pavel uvádí pokoj ve svém katalogu ovoce Ducha, představuje tak ještě jiný náhled, který ale s těmi zmiňovanými stojí v souladu. Pokoj není ani schopností tlumit emoce ani naučeným stoickým klidem, nýbrž je projevem Božího působení, který přináší své plody: pokoj s Bohem, pokoj s druhými, a odsud vycházející vnitřní pokoj. Jděte v pokoji.

Martin Horák

Radujte se a jásejte

*Apoštolská exhortace
pokračování*

Kapitola II. DVA SUBTILNÍ NEPŘÁTELÉ SVATOSTI

35. V tomto rámci bych rád upozornil na dvě falzifikace svatosti, které by nás mohly odvést z cesty: gnosticismus a pelagianismus. Tyto dvě hereze vznikly v prvních křesťanských stoletích, ale nadále jsou alarmujícím způsobem aktuální. Podívejme se na tyto dvě formy věroučné či disciplinární jistoty, které vedou k „narcistnímu a autoritářskému elitářství, kde se namísto evangelizování analyzují a klasifikují ti druzí a namísto usnadňování přístupu k milosti se plýtvá energií na kontrolování. V obou případech není opravdový zájem ani o Ježíše Krista, ani o bližní“ (Evangelii gaudium, 94).

Nynější gnosticismus

36. Gnosticismus předpokládá víru uzavřenou v subjektivismu, kdy člověka zajímá pouze určitá zkušenost nebo nějaká řada úsudků či poznatků, které považuje za zdroj světla a útěchy, avšak přitom zůstává uzavřen v imanenci svého rozumu či svých pocitů.

Mysl bez Boha a bez těla

37. Díky Bohu se během dějin církve stalo zřejmým, že mírou dokonalosti lidí je stupeň jejich činorodé lásky, nikoli kvantita dat a poznatků, které mohou nahromadit. „Gnostici“ se v tomto bodě pletou a posuzují druhé ověřováním jejich schopnosti hlubokého porozumění určitým naukám. V posledku odtělesňují mystérium a - jak se vyjádřil jeden myslitel - upřednostňují „Boha bez Krista, Krista bez církve a církev bez lidu“ (Guzmán Carriquiry Lecour, Memoria, coraje y esperanza. A la luz del Bicentenario de la Independencia de América Latina, Granada 2017).

38. V zásadě jde o marnivou mělkost: mnoho pohybu na povrchu mysli, která v hloubi zůstává bez hnutí i pohnutí. Leckoho si však dovede podmanit klamným kouzlem, protože gnostická rovnováha je formální, předstírá asketičnost a může mít podobu jakési harmonie či řádu, který pohlcuje všechno.

Věrouka bez tajemství

40. Gnosticismus je jednou z nejhorších ideologií, poněvadž zatímco nepodloženě vyvyšuje poznání či určitou zkušenost, pokládá vlastní vidění reality za dokonalost. Takto - možná nevědomky - vyživuje tato ideologie samu sebe a stále více slepne. Obzvláště šalebnou se stává, když se halí do nevtělené spirituality. Gnosticismus „si chce ze své povahy ochočit tajemství“ (List velkému kancléři Papežské katolické univerzity v Argentině, 3.3.2015), a to jak mysterium Boha a Jeho milosti, tak mysterium života druhých.

41. Když má někdo odpovědi na všechny otázky, dokazuje, že se ocitl na nedobré cestě, je možná falešným prorokem, a náboženství, které používá ke svému prospěchu, slouží jeho vlastním psychologickým a mentálním výplodům. Bůh nás nekonečně přesahuje, vždycky je překvapením a nikdy nevíme s jistotou, v jakých historických okolnostech jej nalezneme, poněvadž my neurčujeme čas a místo setkání. Kdo chce mít všechno jasné a jisté, usiluje o ovládnutí Boží transcendence.

42. A nelze ani definovat, kde Bůh není, protože on je tajemně přítomen v životě každého člověka, v životě každého tak, jak si přeje on, a nemůžeme to popírat svými domnělými jistotami. I kdyby něčí život byl katastrofou, a viděli jsme, že je ničen neřestmi a závislostmi, Bůh je v jeho životě přítomen. Necháme-li se vést Duchem spíše než svými úsudky, můžeme a musíme hledat Pána v každém lidském životě. To je součást tajemství, které gnostická mentalita odmítá, protože jej nemůže kontrolovat.

Meze rozumu

43. Dosahujeme jen velice skrovného chápání pravdy, kterou přijímáme od Pána. A s ještě většími těžkostmi ji dovedeme vyjadřovat. Nemůžeme si proto nárokovat, že způsob, kterým ji chápeme, nás opravňuje k přísné kontrole života druhých. Chci připomenout, že v církvi legitimně koexistují různé způsoby interpretace mnoha aspektů věrouky a křesťanského života, jež svojí růzností „pomáhají lépe objasnit bohatý poklad Slova“.

44. Věrouka - nebo lépe - to, jak ji chápeme a vyjadřujeme, ve skutečnosti „není uzavřený systém, zbavený dynamik schopných klást otázky, vznášet pochybnosti a formulovat problémy“, a „otázky našeho lidu, jeho úzkosti a zápasy, sny, boje a starosti mají hermeneutickou hodnotu, kterou nemůžeme nebrat v potaz, pokud chceme brát vážně princip vtělení. Otázky lidu nám pomáhají, abychom se ptali; jeho dotazy se nás dotazují“ (Videoposelství na teologickém kongresu Papežské katolické univerzity v Argentině, -3. září 2015).

45. Často dochází k nebezpečnému směšování: poněvadž něco víme nebo umíme nějak logicky vysvětlit, domníváme se, že jsme už svatí, dokonalí a lepší než „nevědomá masa“. Svatý Jan Pavel II. nás varoval před tímto pokušením „osvícených katolíků“, kteří jen proto, že něco četli, absolvovali nějaký kurs anebo se účastnili nějaké duchovní obnovy, „cítí se poněkud výše než ostatní

věřící“ (Vita consecrata, 38). Ve skutečnosti by však to, co si myslíme, mělo být vždycky motivací k lepší odpovědi na Boží lásku, protože „se učíme, abychom žili: teologie a svatost je nerozlučný dvojčlen“ (List velkému kancléři Papežské katolické univerzity v Argentině ke 100. výročí založení teologické fakulty, 3.3.2015).

Vydáno ve Vatikánu 19. března 2018 v šestém roce pontifikátu papeže Františka. Přeložil Milan Glasser, redakčně upraveno a kráceno. Exhortace má úvod a 5 kapitol, které jsou rozděleny do 177 číslovaných odstavců, jejichž čísla zachováváme.

pokračování v příštím čísle

PŘÁVĚ JSEM DOČETLA

Dlouhá léta navštěvuji knihovnu Židovské obce v Brně na třídě Kpt. Jaroše. Mohu velmi doporučit. Malá útulná knihovnička se vstřícnou paní knihovnicí, která velmi zpříjemní všem každou návštěvu této knihovny. Můj poslední vydatný úlovek je kniha s názvem „**Daniel Stein, překladatel**“, jehož autorkou je dosud žijící ruská spisovatelka a scénaristka **Ljudmila Ulická**.

Předobrazem Daniela Steina, hlavní postavy románu, je reálná osoba, polský Žid Oswald Rufeisen, s nímž se Ulická setkala a jehož spletité a téměř neuvěřitelné životní osudy ji natolik zaujaly, že se rozhodla je literárně zpracovat. Narodil se roku 1922 v Polsku a válku přežil především díky svému výjimečnému jazykovému nadání, které jej přivedlo k práci tlumočnicka u gestapa. Z této pozice se snažil pomáhat svým krajanům a mnohým z nich zachránil život.

Příběh se postupně skládá z deníkových zápisů, korespondence, novinových a archivních článků. Jsou to střípky jeden po druhém, které otvírají složitou spleť gestapácké mašinerie, ničení a obnovování, smrt i naději. Obsáhlá kniha o tvrdém životě, zapírání a snaze navzdory svému údělu a nebezpečí pomoci druhému. O krutosti války, ale i nelehkém životě po něm. Každá z mnoha postav se protne se životem Daniela Steina. A to je právě na této knize nejpůsobivější. Záhadná mozaika se pomalu otevírá. Kdo vlastně Daniel Stein je?

Román Daniel Stein, překladatel, vyšel v Rusku v roce 2006 a navzdory autorčiným obavám, že jej kritika a čtenáři nepřijmou, se stal bestsellerem.

Věra Osvaldová

MODLITBY V POLARIZOVANÉ DOBĚ

V minulých číslech Setkávání jsme psali o textu pro letošní Alianční týden modliteb, který vydala Česká evangelikální aliance a nese název Modlitby v polarizované době. Zabývá se aktuálními tématy, která přinášejí rozdělení do společnosti i do církve a v nichž je i pro nás křesťany leckdy těžké naslouchat s respektem jiným názorům a postojům. Dnes přinášíme další kapitolu.

Lk 10:38-42 Stalo se, když šli dále, že vešel do jedné vesnice. Někáká žena jménem Marta jej přijala do svého domu. Měla sestru, která se jmenovala Marie. Ta se posadila k Pánovým nohám a poslouchala jeho slovo. Ale Marta byla rozptýlena prací s obsluhováním. Přistoupila k němu a řekla: „Pane, nezáleží ti na tom, že mě má sestra nechala sloužit samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže!“ Pán jí odpověděl: „Marto, Marto, děláš si starosti a znepokojuješ se mnoha věcmi, jedno je však potřeba. Marie si vybrala dobrý díl, jenž jí nebude odňat.“

Jak ukázalo hnutí #MeToo nebo také debaty kolem Istanbulské smlouvy, je téma role žen, násilí na ženách a obecně vztahů i distribuci autority a rovnosti mezi muži a ženami téma stále živé. Diskuse o roli žen v církvi je v mnoha ohledech neméně rozdělující. Často se zužuje na otázky ordinace žen a jejich role ve vedení různých oblastí služby církve - tedy na rovinu moci. Ale v mnohém se týká i rostoucí nejistoty mužů ohledně jejich role v kontextu současné rodiny. Komplementariáni, kteří věří, že muži a ženy byli stvořeni jako rovní k Božímu obrazu, ale také odlišní, aby se doplňovali a nesli odlišné role jak v církvi, tak v rodině, se shodují, že ženám jsou některé oblasti vedení v církvi zapovězeny, ale opětovně se neshodnou na tom, které. Egalitariáni naopak zdůrazňují, že Kristus zbořil mnohé lidské konstrukty včetně různých tabu a tradičních definic ve vztahu mužů a žen i jejich rolí. Zdůrazňují potřebu brát vážně obdarování a povolání každého člověka bez ohledu na jeho pohlaví a ukazují, že ženy jsou si s muži rovné ve schopnostech, hodnotě i svobodě. Ukazují, že odlišnosti mezi muži a ženami jsou mnohem menší, než se tvrdí, a definice našich rolí mnohem variabilnější v rámci vzájemné smlouvy lásky a úcty, kterou jsme uzavřeli. Těžko se jim daří vysvětlovat podřízenost ženy muži jako hlavně z Ef 5,23, ale naopak připomínají uvozující verš Ef 5,21 „V poddanosti Kristu se podřizujte jedni druhým“. Debaty a spory o tato témata se znovu a znovu opakují, ale jak se modlit napříč této dělicí linií?

Příběh Marie a Marty je v tomto ohledu inspirující a jde v něm o mnohem více než o praktickou Martu a kontemplativní Marii. Tento příběh ukazuje, jak Ježíš překračoval zavedená tabu i hranice toho, co ženy mohou a nemohou. Nechat se s učedníky ubytovat v domě dvou svobodných žen bylo v té době něco velmi neobvyklého. Ženy Ježíše doprovázely a podporovaly finančně, byly svědkyněmi jeho vzkříšení, Ježíš s nimi komunikoval přímo i o samotě, i když

to bylo společensky a nábožensky nemyslitelné. Ženy byly v Ježíšově době segregovány, nesedaly u nohou rabínů a nebyly jejich učedníky. Zde ale vidíme Marii sedící u nohou Ježíšových stejně tak, jako seděl Pavel u nohou Gamalielových. Přichází Marta a pro její postesknutí „Pane, nezáleží ti na tom, že mě má sestra nechala sloužit samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže!“ máme téměř všichni pochopení. Jak mnoho mužů se podobá Mariím, které nechají všechnu domácí práci ženám bez ohledu na to, že chodí do stejně náročného zaměstnání a nechají se obsluhovat, protože to přeci „není jejich role“. Martina slova ale v kontextu kultury Předního východu pravděpodobně znamenala něco docela jiného. Marta ve skutečnosti říká asi toto: „Ostatní rabíni nemají mezi učedníky ženy. To, co se tady odehrává, je skandální! Co si pomyslí sousedé a náš rabín? Jen si to představte - má sestra a učednice rabína. Co když se rozhodne s ním odejít a žít ve společnosti svobodných mužů? Kdo si ji pak vezme? Její pověst bude ta tam! Ježíši, tebe poslechne. Musíš jí říct, aby se vrátila do kuchyně, kam patří. Ke mně.“ Marie překročila dané společenské konvence. Ježíš ji ale neposílá pryč. On sám podává hostinu, z níž Marie dostává svou porci, kterou jí nevezme ani její starší sestra. Ježíš nekompromisně hájí právo žen, aby byly brány vážně jako jeho učednice.

Je otázkou, zda i my bereme ženy v celosti jejich obdarování a rovnocennosti vážně. Nasloucháme vůbec ženám a jejich potřebám a pohledům? Oceňujeme jejich službu, obdarování a vliv? Dostávají patřičný prostor v církvi nebo musí stále narážet na skleněný strop, který není biblicky obhajitelný? Stavíme se jako muži nekompromisně proti zneužívající autoritě ze strany mužů a násilí na ženách? Chápeme dilemata, kterým ženy v současnosti čelí, a podporujeme je dostatečně v jejich unikátním povolání a plném využívání jejich darů?

Modleme se:

- Za ženy v našich společenstvích a děkujeme za jejich službu. Modleme se za kreativitu v tom, jak mohou ženy uplatnit své obdarování a schopnosti plně v kontextu církve, nad rámec služeb, které se ženám tradičně nabízejí.

- Za moudrost pro ženy rozeznat Boží vůli na jejich jedinečné životní cestě. Ať už se rozhodnou více věnovat mateřství či chtějí využít své dary v zaměstnání a děti třeba nemít nebo hledají cestu, jak zvládnout obojí. Kéž mají pokoj a zdar v každé oblasti, kam je Bůh postavil. Kéž zvládnou často hlubokou únavu a vyčerpání a muži jsou jim skutečnou pomocí.

- Za dívky a ženy, které zápasí se sebehodnotou a sebezřetím, podceňují se a jsou pod tlakem srovnávání se se svým okolím. Aby ženy v církvi byly samy sebou přijaté a sebevědomé. (Vždyť žena je korunou stvoření a je škoda, když o tom neví.)

- Za vzory a hluboká přátelství mezi ženami napříč generacemi. Za ženy, které budou ochotné otevírat své radosti i zápasy druhým ženám.
- Za ženy, které jsou obětí domácího násilí a ženy samoživitelky.
- Za to, aby církve, a zvláště muži v ní, netolerovali žádnou podobu verbálního, emocionálního, duchovního, finančního nebo sexuálního zneužívání či násilí na ženách nebo jiné nepřijatelné jednání vůči ženám, které by se krylo za falešné pojetí mužské autority.
- Za manželky kazatelů a funkcionářů v církvi, které často prožívají frustraci, že musí o manžela soupeřit s církví. Modleme se za jejich manželství.

připravila Radka Včelná
pokračování v příštím čísle

CESTUJEME

Severní Čechy 2 (Chřibská - Děčín)

pokračování

V úterý popojíždíme autobusem do Krásné Lípy. Její kořeny sahají do 13. století. V roce 1551 je obec zmiňována jako celá evangelická, o 100 let později byla znovu úplně katolická. S rozvojem výroby a zpracování textilu přišel i rozvoj turismu, zde založený *Horský spolek pro nejsevernější Čechy* podporoval výstavbu turistických chat a cest. Městem se stala roku 1870. Při odsunu počet obyvatel klesl z 6 600 na 3 400. Ve městě sídlí správa a muzeum národního parku České Švýcarsko. Na náměstí nás zaujaly sochy Herberta Kizsa znázorňující čtyři živly. Shora na nás shlížel kostel sv. Máří Magdalény.

Jdeme po Köglerově naučné stezce. Všimáme si zdejších domů s podstávkou, vlivu stavebního stylu severu: na kamenném základu je roubené přízemí, tzv. podstávka (konstrukce s dřevěnými sloupy) nese hrázděné patro a štít. V obci Krásný Buk stávala továrna na světoznámé Jägrovo prádlo, dochovala se vila továrníka Gustava Jägra. Ze zdejšího hradu Schönbuch v lese zbyl jen příkop a trochu zdiva. Stezka vede kolem kozí farmy do vesničky Zahrady.

V Zahradách žil Rudolf Kögler (1899-1949), amatérský astronom, geolog a známý popularizátor přírodovědných poznatků. V letech 1931-35 u svého domu vytvořil plastickou geologickou mapu, která na ploše 50 m² zobrazuje 29 km² geologicky zajímavého okolí Vlčí hory. Každý kámen mapy je z místa, které znázorňuje. O mapě nám přes hodinu nadšeně vyprávěl (i nás trochu zkoušel) příbuzný autora.

Stezka vede na Vlčí horu, zalesněnou čedičovou kupu, na jejímž vrcholu stojí stejnojmenná cihlová rozhledna z roku 1899. Z proskleného horního patra je dobře popsán kruhový výhled. Značka nás dál vede do Brtníků přes Křížový vrch s kaplí *Trojice* z roku 1768 a kaplí *Božího hrobu*, vede sem dochovaná křížová cesta z Brtníků, vše je čerstvě obnoveno.

Obec Brtníky ze 14. století (německý název obce byl Zeidler = včelař) tvoří severní bránu do parku České Švýcarsko. Po odsunu se počet obyvatel snížil z 1 243 na 416, dnes je jich sotva 250. Zdejší barokní kostel sv. Martina byl r. 1964 prohlášen za kulturní památku, nenašly se však peníze na jeho opravu, tak byl v únoru 1975 odstřelen. Zbyl jen hřbitov s kaplí. Roku 1839 Johan Klinger v obci založil pletářskou výrobu, pletené výrobky byly známy po celé Evropě. V bývalé klasicistní vile továrníka Klintera (dnes pěkně opravené) sídlí Domov pro osoby se zdravotním postižením.

Z Brtníků se naše cesta stáčí k jihu na hřeben *Labských pískovců*. V zimě se zde tvoří známé *Brtnické ledopády*. Voda prosakující pískovcem vytváří pod převisy působivé ledové útvary nazvané *Opona*, *Ledový sloup*, *Varhany*, *Betlém*, *Jeskyně víl*, atd., obdivovali jsme je i letos počátkem února. Cesta schází kolem *Velkého Pruského tábora* pod převisem a zbytků *Loupežného zámku* do Kijovského údolí sevřeného vysokými skalními stěnami. Místy lze po stezičkách s mnoha schody i žebříky vystoupit na vyhlídky. Přes obec Doubice a špičatý vrchol *Spravedlnost* s vyhlídkou na Chřibskou se vracíme domů.

Ve středu trasa vede na jih od Chřibské. Kolem lesního divadla stoupáme na zalesněný Chřibský vrch o výšce 621 m. Ve svazích pozorujeme stádo kamzíků. Potkáváme naučnou stezku po linii československého opevnění vybudovaného před 2. světovou válkou. Scházíme do údolí říčky Kamenice. Kamzíčí stezka nás vede přes vyčnívající skaliska *Střední vrch* a *Herdstein* s krásnými výhledy a dál znovu dolů k říčce Kamenice a nahoru na zříceninu Pustý zámek na skále vysoko nad úzkým údolím. V úbočí Zlatého vrchu býval kamenolom, těžil se zde čedič, sloupce až 6 metrů dlouhé se prý užívaly při stavbě mořských hrází v Nizozemí. Odkrytá lomová stěna tvořená až 30 m vysokými svislými dokonale vyvinutými sloupci čediče byla prohlášena roku 1964 přírodní památkou. Poslední dnešní zastávkou je ocelová rozhledna na Studenci.

Ve čtvrtek jsme se z Chřibské přesouvali do Děčína. Popojeli jsme autobusem do Jetřichovic. První zmínky o obci z 14. století souvisejí s blízkým skalním hradem Falkenštejnem. Lesy dávaly osadníkům dřevo, ale sloužily také vrchnosti k lovům. Dnes je obec pod *Jetřichovickými stěnami* oblíbeným cílem turistů i horalců, v okolí je vyznačeno na 700 lezeckých cest. Vysoko nad obcí ční dřevěná chatka na pískovcové věži. Je to Mariina vyhlídka, stoupáme k ní po mnoha schodech. Chatku na vrcholu skály nechal vystavět v roce 1856 majitel panství Česká Kamenice Ferdinand Bonaventura, 7. kníže Kinský. Chatka pojmenovaná po jeho manželce Marii Anně Kinské (v chatce je její portrét) sloužila protipožárním hlídkám. V roce 2005 chatka nedbalostí návštěvníků shořela, po roce byla nahrazena chatkou novou.

Opatrně slézáme ze skály. Stezka vede ke skalnímu převisu, pod kterým se v době válečného drancování ukrývali obyvatelé. Reliéf tetřeva připomíná zdejší lovy, vedle je tabule *Zóna beze dronů*. Vyhlídka *Vilemínova stěna* je pojmenována po kněžně Vilemíně Kinské, další skalnatý vrchol *Rudolfův kámen* s chatkou je pojmenován po knížeti Rudolfovi Kinském. Stezka klesá k dřevěné *Pohovce*, okolo výklenkové kaple *Posledního soudu* k *Vysokolipské silnici*, kterou zrovna asfaltují. Odbočujeme k pozůstatkům hradu Šaunštejn. Na skalisko vede dlouhý žebřík, tvoří se pod ním fronta, vytesané chodníky se zábradlím obtáčejí skálu. Zde i na sousední skalní *Malé Pravčické bráně* - vede na ni žebřík - je už hodně návštěvníků, je vrchol turistické sezóny.

Cestou k Mezní Louce lidí přibývá. Kemp je plný, všude parkují auta, restaurace hotelu i stánky občerstvení jsou plné, bez dlouhého čekání nelze koupit ani nic k pití. Mezinárodní stezka E3, Gabrielina stezka, se klikatí úpatím *Křídelních stěn* pod mohutnými skalními věžemi kolem různých pískovcových útvarů vysoko nad údolím. Jdou po ní davy turistů. Po 6 km se nad námi objevuje slavná *Pravčická brána*.

Brána byla prohlášena národní přírodní památkou. Svou délkou 26,5 m a výškou 16 m je největším útvarem tohoto druhu v Evropě. Je turistickým lákadlem od 19. století, ve svých zápiscích ji popisuje i dánský pohádkář Hans Christian Andersen. Dříve se mohlo chodit i po ní, dnes po zaplacení vstupného ji můžete obdivovat zdola a z několika vyhlídek na sousedních skalách. Od roku 1882 u brány stojí romantický zámeček *Sokolí hnízdo*. Dnes je v něm restaurace a v patře výstava obrazů a fotografií přírodních krás.

Od skalního převisu *Jeskyně Českých bratří* sestupujeme ke *Třem pramenům*. Silnice do Hřenska je lemována parkujícími auty. Hluboký kaňon říčky Kamenice ústí v Hřensku do mohutného kaňonu Labe, i zde je mnoho lákavých turistických cílů, my popojíždíme do Děčína autobusem.

Putování pokračuje do neděle, my se musíme vrátit do Brna. V pátek se s ostatními na Děčínský Sněžník už nevypravíme. Na nádraží si dáme batohy do úschovny a do odpoledního odjezdu vlaku se projdeme po městě.

Děčín vznikl u tehdejšího labského brodu, kterým procházela významná obchodní stezka. Na dnešní zámecké skále na pravém břehu řeky stálo přemyslovské hradiště, ve 13. století gotický kamenný hrad, v jehož podhradí král Přemysl Otakar II. založil královské město Děčín (německy Tetschen). Po třicetileté válce význam města poklesl. Po zprovoznění železniční trati Praha-Drážďany nastal bouřlivý rozvoj zejména levobřežní části Podmokly (německy

Bodenbach), kterými trať prochází. Rozvíjel se průmysl, byl zde i významný přístav. Dnešní Děčín vznikl až v roce 1942 sloučením obou měst oddělených Labem. Jako dřívější královské město sloučený Děčín má ve znaku českého dvouocasého lva s korunkou držícího parmu.

Z nádraží jdeme kolem obnovené secesní synagogy z roku 1907. Starosta Kreissler r. 1939 zabránil zpusťování synagogy, r. 1941 ji obsadili nacisté a na její podlahu nakreslili mapu Anglie. V poválečných dobách synagoga nebyla využívána a chátrala, renovace začala až po 1993, kdy budovu získala zpět židovská obec. Stoupáme na vrch *Pastýřská stěna*. Restaurace s vyhlídkou na město stojí na vrcholku téměř kolmé skalní stěny. Stěnou od řeky vede i několik zajištěných horolezeckých cest „via ferrata“. Na kopci v lesoparku je i menší zajímavá zoologická zahrada, kterou jsme si prohlédli.

Scházíme dolů k řece, na druhé straně se na skále tyčí děčínský zámek. Po Tyršově mostu přecházím do parku a obcházejím zámek z jihu. Potkávám pávy i fotící se novomanžele, na nádvoří zámku je několik svateb. Rod pánů z Bünau přestavěl hrad na renesanční zámek. Po třicetileté válce majitel odmítl přestoupit na katolickou víru a odešel do Saska. Zámek koupili Thunové a přestavěli ho na barokní zámek obklopený zahradami a později do dnešní klasicistní podoby. Roku 1932 zámek koupil čs. stát. Zámek byl přestavěn

na kasárna a sloužil německé a později až do r. 1991 sovětské vojenské posádce. Z východu vede k zámku 300 m dlouhá přístupová široká silnice mezi dvěma vysokými zdmi zvaná *Dlouhá jízda*. Za severní zdí u zámku je *Růžová zahrada* ozdobená sochami mytologických božstev. Scházím na rozlehlé Masarykovo náměstí s kostelem sv. Václava a sv. Blažeje a kolem barevného moderního Multimediálního centra ATLANTIK na břehu řeky se vracím na nádraží.

Během našeho putování jsme poznali mnoho zajímavých míst a ještě víc míst, která jsme nestihli a která by stála za návštěvu.

Jan Franců

Nová
alternativní
základní
škola

Filipka

přijímá děti
do 2. - 4. třídy

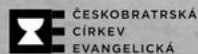
Chcete, aby Vaše děti
chodily rády do školy?
Aby ve škole našly dobré
přátele a lidské zázemí
pro svůj růst a dospívání?

Přejete si, aby včas
rozpoznaly své nadání
a mohly ho ve škole rozvíjet?
Aby neztratily chuť poznávat
a touhu rozumět světu?
Aby se jeden den v týdnu
učily v přírodě?

Toto vše a mnoho dalšího
chceme Vaším dětem
nabídnout.

Filipka je inovativní církevní základní škola, která zahájí
provoz 1. 9. 2019 v Brně-Židenicích na Filipínského 1.

www.skolafilipka.cz

Židenice E SBOROVÝCH STATISTIK 2017 / 2018

Počet členů:	Brno I	Brno II	Husovice	Židenice
Brno	800 / 809	586 / 586	521 / 516	304 / 293
Kazatelské stanice	58 / 50	64 / 70		125 / 69
Celkem členů	858 / 859	650 / 656	521 / 516	429 / 362

Bohoslužby, svátosti, služebnosti:

Počet bohoslužeb celk.	99 / 124	106 / 110	55 / 57	111 / 105
Brno – účast	135 / 144	149 / 128	65 / 62	80 / 80
Kaz. stanice – účast	Rych. 6 / 5	Tiš. 19/ 20		Bl.10 / 7
Nedělní škola – účast	15 / 25	18 / 17	12 / 12	10 / 8
Mimořádné - počet	7 / 7	6 / 6	s Brno I	1 / 6
ÚSP a DD – počet		47 / 47	- / -	
Křty	22 / 21	6 / 14	5 / 1	1 / 5
Večeře Páně – počet	18 / 22	23 / 26	10 / 9	39 / 36
Večeře Páně v rodině	3 / 3	3 / 4		3 / 3
Konfirmováno		7 / -	2 / -	- / 3
Sňatky	13 / 14	12 / 17	7 / 14	1 / -
Pohřby	7 / 13	13 / 9	2 / 2	2 / 1

Setkání v týdnu – průměrná účast:

Biblic. hodiny (dospělí)	15 / 17	29 / 27	8 / 8	12 / 12
Vyučování dětí	5 / 5	5 / 8	8 / 8	13 / 12
Konfirmandi	/ 3	5 / 2	3 / 4	7 / 6
Mládež	8 / 5	8 / 16	/ 5	5 / 5
Dětský klub	7 / 7	15 / 16		
Katecheze		3 / 3	/ 1	3 / 3
Kurzy Alfa a Beta	19 / 20			
Přípravka učitelů NŠ	28 / 4	7 / 8		9 / 6
Kavárnička pro seniory	16 / 16	7 / 8		/ 10
Pěvecký sbor	15 / 15	/ 7	18 / 18	12 / 14

Setkání jednou v měsíci – průměrná účast:

Modlitební setkání	5 / 5			3 / 3
Stř. generace, kluby	- / 8	7 / 8	12 / 32	16 / 12
Setkání sboru				20 / 20
Desert – bohoslužby			70 / 70	

DÍKY A PROSBY

Pane Bože,

děkujeme, že před tebou jsme si všichni rovni, že přijímáš každého z nás.

Prosíme, pomáhej nám ostatní, ale ani sebe neškatulkovat. Chraň nás smýšlet o bližních jako o lepších či horších, správných nebo špatných křesťanech, bílých nebo černých.

Děkujeme, že naše lidské soudy nemají konečnou platnost, a prosíme tě o moudrost, pokoru a citlivost při jednání s druhými.

Prosíme dnes za všechny pokřtěné, ať umíme stále znovu prožívat vděčnost za to, že smíme patřit do tvé rodiny. Prosíme za Daníka a Zuzanku, provázej je svým požehnáním na životní cestě - dej, ať můžou poznat radost a svobodu pramenící z tvé přítomnosti. Prosíme za jejich rodiče - buď jim oporou, posilou a inspirací na leckdy nesnadné rodičovské pouti.

Prosíme také za všechny nepokřtěné, hledající a bloudící, za všechny, s jejichž názory a životním přesvědčením se nedokážeme a nechceme ztotožnit. Věříme, že ty jsi Pánem všeho tvorstva.

Prosíme za lidi nemocné na těle či na duchu, za umírající, osamělé, za ty, co truchlí nad ztrátou blízkého člověka. Prosíme za místa násilí a válek - dej pokoj, naději a smíření tam, kde už není síla je hledat.

Prosíme za naši planetu, trápenou lidským nešetrným hospodařením. Uč nás chovat se ke tvému stvoření zodpovědně a s úctou.

Prosíme za tento sbor, za naše rodiny a přátele, za průběh následujícího týdne. Dej, ať umíme své starosti vložit do tvých rukou a s důvěrou přijímat každý den.

Amen.

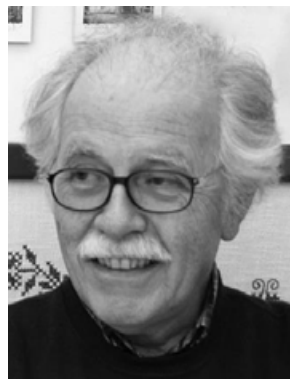
Modlitba zazněla ve sboru Brno-Židenice v neděli 17. března.

ŽILI MEZI NÁMI

Hermann Reining

5. února 1941 - 12. února 2019

Možná bychom našli někoho schopného stručně vyjmenovat, kdo byl a co uskutečnil Hermann Reining. Namátkou: architekt, uznávaný odborník v oblasti utváření podoby krajiny. Vzdělaný, sečtělý, muž veliké šíře zájmů, iniciativní, nápaditý. Pracovitý, pilný, houževnatý. Pečlivý otec rodiny. Vysokoškolský učitel. Nadšený hudebník, zpěvák. Aktivní ve správě evangelické církve a.v. v Rakousku, presbyter farnosti při městském evangelickém kostele ve Vídni v Dorotheergasse, řadu let kurátor tamtéž.

Ke všemu vyjmenovanému zkoušíme připojit: Od začátku roku 1990 vynakládal veliké úsilí pro vznik, utváření, rozvíjení blízkých vztahů mezi evangelickou farností a.v. při městském kostele ve Vídni (Wien - Innere Stadt) a sborem českobratrské církve evangelické v Brně II.

V Brně už by to chtělo jistou dávku pamětnictví vzpomenout si, jak se dařilo legalizovat kontakty sboru přes hranice, na nichž v lednu 1990 namnoze ještě přetrvávaly ploty z ostatého drátu. Ale nedá se zapomenout, jak Hermann Reining během několika týdnů načrtl zásady projektu, který pojmenoval „Partnerschaft - Partnerství“ a získal pro ně podporu své vídeňské farnosti. Založil a vedl pracovní skupinu s tímto názvem a neúnavně znovu a znovu inicioval společné akce a dílčí projekty, při nichž by se mohli členové obou sborů setkávat. Jazykovým a konfesním rozdílnostem nechtěl přikládat větší váhu, než si zaslouží. S nenapodobitelnou pílí se učil česky. A uplatňoval obdivuhodnou fantazii při vyhledávání nových podob společných akcí obou sborů (společné slavení služeb Božích, společné výlety, brigády mládeže na Blažkově, společné porady). Projevovalo se to i v jeho schopnosti vyjádřit perspektivy spolupráce. „Brücken bauen - Stavějme mosty“. Za nezapomenutelný (a stále velmi aktuální) lze pokládat jeho stručný projev při setkání v Brně, ve kterém hovořil o potřebnosti vytvářet v našem společném prostředí síť jednotlivců a společenství v rámci církví a sborů, prohlubování důvěry a rozšiřování součinnosti ve zvěstování a službě.

STAVĚT MOSTY

Na začátku devadesátých let nebylo pochyb o tom, že vztah sborů ve Vídni a v Brně je poznamenán velikou hospodářskou nerovnováhou mezi oběma stranami. Ale už tehdy Hermann Reining velmi otevřeně vnímal i připomínky, jak do budoucna bude potřebné chápat vztah obou sborů v rozsáhlejších souvislostech. Několikrát jsme se v rozhovorech vraceli k potřebnosti aktivně spolupracovat v podpoře charitativních projektů, které zaujmou brněnské i vídeňské společenství. Objevila se tak další smysluplná náplň činného a dělného partnerství. Byla to jeho iniciativa, z níž vzešla skutečná podpora jedné z činností Diakonie ČCE na Vsetíně - totiž té, která se zaměřila na integraci romských rodin z vyloučených lokalit do většinové společnosti a soustředěně usiluje o účinnou pomoc při školním vzdělávání dětí z těchto rodin. Hermann Reining uspořádal několik společných cest na východní Moravu s pobytem na Vsetíně a seznamováním s prací Diakonie. Současně už také s velikým úsilím a velikou fantazií začal se shromažďováním prostředků pro finanční pomoc, kterou od té doby Diakonie od vídeňské pracovní skupiny přijímala.

Do takto činorodého života se zákeřně vplížila zlá nemoc, nemilosrdně omezovala jeho setkávání s lidmi, působila každodenní utrpení jemu a jeho blízkým. Zdálky jsme sledovali statečný zápas jeho vzácné paní a rodin jeho dětí, které ho doprovázely v posledních měsících jeho života, láskyplně a usilovně, jakkoli bylo čím dál zřetelnější, že jde o zápas, který lidské síly nemohou vyhrát.

Jeho odchod nebyl projevem toho, že člověk prohrává. Bůh povolává k odpočinku v čase, který sám stanoví - a nám, kdož jsme zatím zůstali v této časnosti, je dáno nejen vzpomínat, ale i dál navazovat na to, co bylo v životě člověka uvedeno ve skutek. Superintendent rakouské evangelické církve a.v. Hermann Miklas to na evangelickém hřbitově ve Vídni-Simmeringu připomínal velikému zástupu, který se shromáždil na pohřbu.

Pozůstalá rodina si přála, aby účastníci pohřbu nepřinášeli květiny, ale připojili se ke sbírce na podporu práce Diakonie ČCE na Vsetíně. Ale děti, které jsou klienty vsetínské diakonie, přesto zhotovily krásnou květinu jako výraz vděčnosti a poslaly ji k pohřebnímu rozloučení. Je tam, na hřbitově ve Vídni - maličký a přitom nepřehlédnutelný signál překračování hranic, na němž se podílejí vzájemnost, hluboká a moudrá lidskost, činná víra a naděje.

Jaroslav Kučera, Jaroslav Vítek

Prám, pozvání k ranní modlitbě se snídaní

Každou postní středu se scházíme v pestrém společenství lidí napříč věkem i našimi sbory k ranní modlitbě se snídaní. Proč zrovna prám? Prám je zkratka „pozvání k ranní modlitbě“, ale také jednoduché nebo provizorní plavidlo anebo ukotvené přístaviště, kde se loďky mohou zastavit. Je to molo, ze kterého se dá k vodě sklonit, osvěžit se, napít se, vyprat prádlo...

Když začalo svítat, Ježíšovi učedníci viděli vzkříšeného Pána z dálky, z loďky, od svých sítí a Ježíš jim řekl: pojďte jíst! (Jan 21). Proto zveme i každého z vás, kdo se chcete na své plavbě dnem zastavit a za svítání vyhlížet vzkříšeného Pána na prám k modlitbě se snídaní v 6:30 na Zelené faře (Opletalova 6). Večeři Páně budeme slavít: 27. 3., 17. 4., 24. 4.

Jana Hofmanová, foto Alžběta Slámová

YESle jsou bohoslužby nejen pro mládež

Se začátkem postní doby a s instalací nové seniorátní farářky pro mládež Ivy Květonové se začaly slavít „nízkoprahové bohoslužby“ nejen pro mládež. Jsou to otevřená setkání pro duchovní amatéry i pokročilé, která se konají v Betlémském kostele na Pellicově 6 každé postní pondělí od 19 hod. YESle (čti jesle) jsou pro hledající bez ohledu na věk, tradici či zkušenost. YESle jsou to trochu proto, že jsou v Betlémském kostele, ale hlavně proto, že jsou zdrojem k syčení duchovní potravou, možností nechat se oslovit Biblií, tichem, myšlenkou či melodií písně. Po bohoslužbách je příležitost zdržet se ještě i k rozhovoru v originální čajovně a kavárně u varhan. Zveme vás na YESle.

Jana Hofmanová

Dubnové nešpory v Komenského kostele

V neděli 7. dubna budou opět pravidelné hudební nešpory v Červeném kostele. Začátek v 19:30. Vystoupí Ensemble versus v programu nazvaném „Mezi dvěma břehy (Duchovní hudba renesance a současnosti)“. Biblické zamyšlení: Štěpán Hájek. Veškerý výtěžek bude věnován Diakonii ČCE, středisku Betlém v Kloboukách u Brna.

Nešpor se koná s finančním přispěním Jihomoravského kraje a statutárního města Brna.

Pojďme spolu - Ekumenická pouť jižní Moravou

Maticе velehradská, farnost u sv. Tomáše v Brně a brněnský seniorát Českobratrské církve evangelické zvou na **II. ročník pěší pouti z Nosislavi do Hustopečí v sobotu 6. dubna 2019.**

Zastávky: Velké Němčice, Křepice, Nikolčice, Kurdějov. Délka cca 17 km. Společné modlitby, písně a doteky minulosti v krajině.

Sraz v 9:00 v evangelickém kostele v Nosislavi. (Odjezd vlaku z Brna v 8:10, jídlo s sebou.) V Hustopečích společné zakončení. Návrat z Hustopečí do Brna v 16:44, 17:44, 18:44.

Pro řidiče, kteří nechají auto v Nosislavi, bude zajištěn odvoz do Nosislavi.

Kavárnička v Brně I

- 3.4. Vystoupení studentů konzervatoře
- 10.4. Fotografie z cest promítne bratr Jan Franců
- 17.4. Pel-mel
- 24.4. Sestra Věra Bednářová: historie rodiny Rottů

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

Březnová schůze staršovstva byla otevřená zájemcům z řad členů našeho sboru, aby se mohli zúčastnit projednání výroční zprávy a mít případné dotazy. Možnosti využily dvě sestry. Byly naplánovány schůzky stavební komise (19. 3.), pracovního týmu Noci kostelů (3. 4.) a rozděleny služby při hudebních nešporech. Větší část schůze jsme věnovali přípravě sborového shromáždění a návrhu rozpočtu na rok 2019, který připravila finanční komise. Sboru v Nejdku byl poskytnut dar 15 tisíc Kč na opravu střechy. S radostí jsme přijali zprávu o nových setkáních na půdě našeho sboru, jako je PRÁM (středeční ranní modlitby v postním období) a YESle (pondělní bohoslužby pro mládež v Betlémském kostele). Těší nás také účast na pobytu mládeže a konfirmandů

v Heřmanově. Rozhovor o nových liturgických formách bude pokračovat. Bylo rozhodnuto vyhlásit postní sbírku Diakonie a po Velikonocích sbírku darů Jeronýmovy jednoty. Od 15. června do 15. září bychom rádi ve spolupráci s TIC zajistili průvodcovskou službu v Červeném kostele. Staršovstvo děkuje manželům Popelářovým za ořez stromů pod elektrickým vedením v Rychmanově.

Jiří Gruber

Brno II

Staršovstvo přivítalo nového člena sboru. Vyslechlo informaci bratra Adama Gajdoše o připravovaném sociologickém výzkumném projektu a souhlasilo s jeho prováděním v našem sboru. Staršovstvo vzalo na vědomí zprávy farářů o životě sboru, mimo jiné také návrhy liturgické komise na otevření rozhovoru o vysluhování večeře Páně dětem a o významu bohoslužebného prostoru. Staršovstvo sboru se dále věnovalo přípravě výročního sborového shromáždění, plánování akcí v jarním období a uspořádání sborového života během studijního pobytu faráře Horáka. Na vědomí vzalo informaci o jednání se zájemcem o funkci správce budov.

Martin Horák

Brno-Židenice

Staršovstvo se v únoru sešlo k mimořádné schůzi spolu s učiteli NŠ. Tématem rozhovoru bylo přijímání dětí u večeře Páně. Předložit toto téma chceme také ve zprávě pro sborové shromáždění. Presbyteři se vrátili k proběhlým akcím ve sboru a k přípravě programu na další období a bohoslužeb o velikonočních svátcích. Na Květnou neděli v 17 hodin bude nešpor, při kterém zazní zpívané Pašije podle sv. evangelisty Matouše Johanna Georga Kühnhausena v podání ekumenického pěveckého sboru. Připravujeme velikonoční sborový dopis a všechny náležitosti ke sborovému shromáždění, které bude 31. března. Byla zakoupena nová plynové topidla do kostela, v nejbližší době se začne s jejich montáží. Staršovstvo schválilo zadání projektu statického zajištění kostela.

Radka Včelná

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 8.4.

Úterý:

10:30 Diakonie 2., 16., 30.4.

15:00 DD Věstonická

16:30 dětský klub Ovečky

16:30 biblic. hod. pro děti

17:00 konfirmanti II. roč.

19:00 modlitební setkání

19:00 přípravaka NŠ

19:00 Křtovec

Středa:

15:00 kavárnička

15:45 konfirmanti I. roč.

18:00 mládež

18:00 kurs Beta

Čtvrtek:

9:30 klub otevřených

dveří 4., 18.4.

17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 Cantate Domino

Neděle:

10:00 nedělní škola

pro děti

Brno II

Po – Pá 8:30-11:30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 8.4.

Úterý:

8:30 Dvojka – dětský klub

10:30 Diakonie 9., 23.4.

17:00 biblic. hod. Třísnov 2., 23.4.

18:30 příprava NŠ 2.4.

19:00 střední generace

Středa:

8:30 Dvojka – dětský klub

14:00 biblic.h. Kociánka 3.4.

17:30 zpěv

18:00 biblická hodina

19:00 mládež I.

Čtvrtek:

9:30 Křesť. služba - NN 25.4.

9:30 Mateřský klub 11., 25.4.

14:30 odpolední káva 4.4.

16:00 vyučování dětí

16:45 konfirmační příprava

17:30 mládež II.

Pátek:

8:30 Dvojka – dětský klub

Sobota:

9:30 DD Kociánka 13., 27.4.

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání v Blah. domě

Brno-Husovice

Čtvrtek:

17:15 mládež

19:00 biblická hodina

20:00 staršovstvo 11.4.

Pátek:

16:00 děti

Sobota:

10:00 konfirmanti

Neděle:

9:00 nedělní škola

18:00 Desert (14.4.)

Brno-Židenice

Pondělí:

18:00 děti Blansko

19:00 bibl.hod.Blansko

oboji 8. a 15.4.

18:30 staršovstvo 1.4.

19:00 schůzka učitelů NŠ

29.4.

Úterý:

14:00 křesťanská služba 9.4.

15:00 kavárnička 9.4.

15:00 děti

19:00 DŽES 2.4.

19:00 Modlitba se zpěvy

z Taizé 9.4.

19:00 modlitební setkání 23.4.

Středa:

16:00 dorost

17:00 mládež

19:00 biblická hodina

Pátek

19:00 střední generace

26.4.

Neděle:

9:15 nedělní škola

10:00 setkání u kávy a čaje

18:18 pěv. sbor ChráPoT

Brno I**Brno II****Brno-Husovice****Brno-Židenice****7. 4.**

5. neděle postní
BK Jana Daněčková, ECM
ČK Jana Daněčková, ECM
žární ekumenická neděle
ČK 19:30 Štěpán Hájek,
nešpory

BD Martin Horák
Tiš Saša Jacobea

Hu Štěpán Hájek,
rodinné
ČK 19:30 Štěpán Hájek,
nešpory

Žd Radka Včelná, VP
Bl Radka Včelná, VP

14. 4.

neděle Květná
BK Jiří Gruber
ČK Jiří Gruber
Rch Jiří Gruber

BD Saša Jacobea
Tiš Saša Jacobea

Hu Štěpán Hájek,
Husovický dvorek

Žd Radka Včelná
Bl Radka Včelná

18. 4.

Zelený čtvrtek
ČK VP, pašije, Křtavec

BD 19:00, Saša Jacobea,
Martin Horák, VP

Hu 18:00 čtení pašijí

Žd 18:00 Radka Včelná,
bohoslužby kolem stolu, VP

19. 4.

Velký pátek
BK Jiří Gruber, VP
ČK Jiří Gruber, VP
Rch Jiří Gruber, VP

BD Martin Horák, VP
Tiš Saša Jacobea, VP

Hu Štěpán Hájek, VP

Žd Radka Včelná,
bohoslužby se čtením pašijí, VP

20. 4.

Bílá sobota

BD 20:00 Martin Horák

21. 4.

Neděle velikonoční
BK Jana Hofmanová, VP
ČK Jana Hofmanová, VP
Rch Jana Hofmanová, VP

BD Saša Jacobea, VP
Tiš Martin Horák, VP

Hu Štěpán Hájek, VP

Žd Radka Včelná, VP
Bl Radka Včelná, VP

22. 4.

Pondělí velikonoční
BK 9:00 Jaroslav Vitek

BD Saša Jacobea
Tiš Pavel Just
BD 18:00 Josef Suchý
nešpor

Hu Štěpán Hájek,
Husovický dvorek

Žd Pavel Kašpar
Bl kazatel CB

28. 4.

neděle Quasi modo geniti
BK Jana Hofmanová
ČK Jana Hofmanová

BD: Blahoslavův dům v 9:00
Tiš: Těšnov v 10:30

Hu: Netušilova 26 v 9:00

Žd: Židenice v 9:00
Bl: Blansko v 14:00

BK: Beřetámský kostel v 8:30
ČK: Cervený kostel v 10:00
Opl: sál Opletalova 10:00
Rch: Rychmanov v 14:00

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)

Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453

email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>

kazatelé: Jiří Gruber a Jana Hofmanová, faráři

seniorátní kazatelé: Iva Květonová, Jiří Šimsa a Jaroslav Vítek

kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Matoulková a Helena Pacasová

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469

email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>

kazatelé: Martin Horák a Alexandra Jacobea, faráři

kurátor: Jaroslav Kučera, past. pracovnice: Milena Hauserová

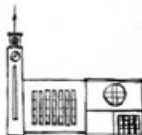
Farní sbor ČCE v Brně-Husovících

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420

email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>

kazatel: Štěpán Hájek, farář

kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně-Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8

email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>

kazatelka: Radmila Včelná, farářka

kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE - středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401

email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>

ředitel: Lenka Svobodová

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Renata Michálková

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2019 (XXI). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 15 Kč. Roční předplatné 150 Kč, sponzorské 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.